

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci žalobce: **S. A. A.**, st. příslušnost, t. č. pobytem v, zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem, se sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie Zlínského kraje**, odbor cizinecké policie, se sídlem Třída Tomáše Bati 44, 760 01 Zlín, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2018, čj. KRPZ-68481-65/ČJ-2018-150026,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátu, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobce v řízení před soudem ve výši **6800 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně, a to ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou ze dne 22. 8. 2018 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 17. 8. 2018, čj. KRPZ-68481-65/ČJ-2018-150026 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o prodloužení zajištění žalobce ve smyslu § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“) o dobu 40 dnů, od uplynutí doby trvání zajištění stanovené rozhodnutím žalované ze dne 14. 6. 2018, čj. KRPZ-68481-34/ČJ-2018-150026 (dále jen „prvotní rozhodnutí o zajištění“). Celková doba zajištění se počítá od prvotního omezení osobní svobody cizince a tímto rozhodnutím se prodlužuje do 29. 9. 2018.

II. Napadené rozhodnutí

V napadeném rozhodnutí žalovaná shrnula průběh událostí ohledně zajištění žalobce. Žalovaná vycházela z toho, že žalobce je evidován v schengenském informačním systému SIS II jako osoba, které je zakázán vstup do schengenského prostoru – je nežádoucí nebo představuje bezpečnostní riziko (žádající stát Rakousko). Dále žalovaná cestou mezinárodní policejní spolupráce zjistila, že v Rakousku byl žalobci uložen zákaz pobytu pro padělání zvláště chráněných dokumentů s následným opatřením, jímž byl žalobce vypovězen do Itálie dne 4. 8. 2017, neboť tam měl platné pracovní povolení. Toto povolení mu však podle sdělení italských úřadů již pozbylo platnosti dne 15. 5. 2018.

Z doplňujících informací Odboru mezinárodní policejní spolupráce Policejního prezidia ČR (dále také jen „OMPS Policejního prezidia“) bylo zjištěno od italských úřadů, že italské pracovní povolení vydané příslušnou policejní úřadovnou v B. č. pro žalobce pozbylo platnosti dne 15. 5. 2018.

Z uvedených důvodů žalovaná považovala důvody pro aplikaci § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za naplněné. Dále se zabývala možností aplikace zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců a shledala, že žalobce disponuje hotovostí 70 EUR a nemá žádné vazby na ČR (pouze v Itálii má starší sestru, s níž se nestýká). Nevůle žalobce vycestovat zpět do země svého původu naplnilo důvodnou obavu žalované, že by byl ohrožen výkon samotného rozhodnutí o správním vyhoštění. Nerespektování správních rozhodnutí odůvodňují závěr, že uložení zvláštních opatření by nebylo dostačující. Zároveň žalovaná zjišťovala, zda důvody pro zajištění žalobce trvají, přičemž uvedla, že nebyla zjištěna žádná změna v evidenci v databázi SIS II jako nežádoucí osoby nebo osoby představující bezpečnostní riziko.

K délce zajištění žalovaná uvedla, že s poukazem na ustanovení § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je třeba dobu zajištění stanovit s ohledem na předpokládanou složitost přípravy předání cizince do Kamerunské republiky. Konkrétně uvedla, že dne 19. 7. 2018 byla zaslána žádost na zajištění náležitostí k realizaci správního vyhoštění z území EU se všemi získanými informacemi. Jelikož zastupitelský úřad Kamerunu sídlí v Moskvě a přímé lety do Kamerunu odlétají z Paříže (Francie), nepodařilo se potřebné cestovní doklady pro žalobce a nezbytná víza a doklady pro eskortující policisty zajistit v době trvání stávajícího zajištění.

Po zamítnutí žaloby proti prvotnímu rozhodnutí o zajištění byly nadále činěny postupné kroky k realizaci vyhoštění. Ředitelství služby CP ve svém sdělení ze dne 14. 8. 2018 uvedlo, že opakované návrhy na dobrovolný návrat do Kamerunu žalobce odmítá s odůvodněním, že se v žádném případě do země původu vrátit nechce. Z důvodu složitosti přípravy celého procesu výkonu správního vyhoštění s policejní eskortou, který bude proveden ve spolupráci s oddělením doprovodu letadel Policie ČR, je realizace předběžně plánována na den 17. 9. 2018. S ohledem na možné administrativní průtahy způsobené nezbytnou komunikací se zahraničními subjekty rozhoduje z procesní opatrnosti a s vědomím již vynaložených veřejných prostředků o době zajištění do 29. 9. 2018, tedy s mírnou rezervou nad předpokládaný termín realizace.

Žalovaná posuzovala i přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí a dospěla k závěru, že žalobce pobýval na území ČR a v schengenském prostoru neoprávněně, neudrží na území ČR žádné živé vazby k rodinným příslušníkům, příbuzným či jinak blízkým osobám, které by mohly poskytnout záruku, že by se cizinec zdržoval na určitém místě. Žalobce tu nemá žádné vazby a je zcela zdrav. Z uvedených důvodů vyhodnotila žalovaná prodloužení doby zajištění jako přiměřené s ohledem na dopad do jeho soukromého a rodinného života.

III. Žaloba

V žalobě ze dne 22. 8. 2018 a jejím doplnění ustanoveným zástupcem ze dne 4. 9. 2018 vyplývají následující žalobní body. Předně žalobce namítl, že napadené rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné pro neuvedení konkrétních kroků, které jsou činěny pro realizaci žalobcova vyhoštění. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž není vůbec zřejmé, které konkrétní úkony byly učiněny žalovanou či dalšími příslušnými správními úkony za účelem dosáhnout realizace účelu zajištění, tedy vyhoštění žalobce. Žalovaná se vyjádřila pouze k tomu, že dne 19. 7. 2018 poskytla informace o žalobci jiným správním orgánům podílejícím se na realizaci žalobcova vyhoštění a patrně též bylo provedeno několik pokusů o přesvědčení žalobce k dobrovolnému návratu. Není však zřejmé, jaké kroky jsou podnikány na řádnou realizaci správního vyhoštění, přičemž nejasná je též informace o plánované realizaci vyhoštění dne 17. 9. 2018. Není vůbec jasné, zda se jedná o termín, který je stanoven zcela náhodně bez vztahu k dosavadním výsledkům snahy o realizaci vyhoštění žalobce, nebo o termín vycházející z již dosažených výsledků průběžné přípravy uskutečnění vyhoštění. Odůvodnění napadeného rozhodnutí tedy fakticky způsobuje nemožnost řádného přezkumu činnosti žalované a dalších správních orgánů směřující k realizaci účelu zajištění, neboť velmi kusé a značně obecné informace, které žalovaná do napadeného rozhodnutí vtělila, nemohou sloužit jako ucelený popis kroků podnikaných za účelem vyhoštění žalobce.

Při odůvodňování nutnosti prodloužení zajištění žalobce žalovaná vůbec neuvedla, jaké úkony byly již za účelem žalobcova vyhoštění provedeny a z jakého konkrétního důvodu dosud k jeho vyhoštění nedošlo. Není tedy vůbec zřejmé, zda je problémem pomalá nebo žádná reakce kamerunské ambasády, anebo, že příslušný správní orgán ještě ani o vyhotovení potřebných dokladů nepožádal. Z uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a jeho vrácení žalované k dalšímu řízení, přičemž nepožádal o nařízení ústního jednání. Požádal také o přiznání odměny ustanoveného zástupce.

IV. Vyjádření žalované

Žalovaná k žalobní argumentaci uvedla, že samotná realizace správního vyhoštění je zajišťována Ředitelstvím služby cizinecké policie, Odborem podpory výkonu služby, Oddělením pobytového režimu cizinců (dále jen „ŘSCP“). Ze sdělení, které bylo žalovanému správnímu orgánu doručeno dne 14. 8. 2018 a 5. 9. 2018 jasně vyplývá, že samotné realizaci předcházela náročná a zdlouhavá administrativa, a to zejména z důvodu absence kamerunského zastupitelského úřadu v České republice. ŘSCP tak vstoupilo v jednání se Zastupitelským úřadem Kamerunské republiky v Moskvě. Sdělením ŘSCP ze dne 5. 9. 2018 byl žalovaný správní orgán informován o skutečnosti, že realizace správního

vyhoštění žalobce je plánována na den 17. 9. 2018 s policejní eskortou, kdy již byly pro žalobce a jeho policejní doprovod zajištěny letenky do Yaoundé a z informace Českého velvyslanectví v Moskvě vyplynulo, že víza vystavená pro policejní eskortu již byla odeslána do České republiky. Žalovaný správní orgán nemůže souhlasit s tvrzením žalobce, že napadené rozhodnutí je nedostatečně odůvodněno. V odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou rozvinuty úvahy žalované, je zde jednoznačně definována složitost samotné realizace správního vyhoštění. Při stanovení délky doby prodloužení žalovaný správní orgán vycházel z předpokladu ŘSCP, které samotnou realizaci správního vyhoštění zajišťuje. Termín 17. 9. 2018, který byl ŘSCP stanoven na samém počátku zajištění žalobce, se i v současné době jeví jako opodstatněný (viz. záznam ŘSCP ze dne 5. 9. 2018). Další námitku žalobce, dle které byly činěny pokusy přesvědčit žalobce k dobrovolnému návratu, považuje žalovaný za irelevantní. Snaha správního orgánu o nabídnutí dobrovolného návratu žalobce byla činěna pouze z důvodu urychlení realizace správního vyhoštění, kterým by bylo ukončeno omezení osobní svobody žalobce. Žalobce však tuto možnost návratu do domovského státu odmítl.

V. Posouzení věci krajským soudem

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 ZPC ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí, který je zachycen ve správním spisu žalované.

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Ze **správního spisu** žalované především vyplývá, že žalovaná se dožádala u OMPS Policejního prezidia lustraci u orgánů Italské republiky, zda je žalobce v současné době oprávněn k pobytu na území Itálie. Tuto žádost žalovaná urgovala přípisem ze dne 11. 7. 2018 a dále úřední záznam ze dne 16. 7. 2018, podle něhož bylo telefonicky zjištěno na ŘSCP, že pokud není jasná odpověď Italské republiky, zda je žalobce na jejím území oprávněn pobývat, bude zahájena realizace správního vyhoštění do země původu, tedy do Kamerunu. Dále bylo ze strany příslušníka ŘSCP zdůrazněno, že vzhledem k umístění zastupitelských orgánů Kamerunu (Moskva, Nigérie) a také letecké dopravě (lety z Francie) bude doba zajištění 70 dnů krátká. V případě kladné odpovědi italské strany se uskutečnění správního vyhoštění zruší. Informaci, že žalobci byl nabízen tzv. dobrovolný návrat, získalo ŘSCP od Ministerstva vnitra (OAMP). Odeslání žádosti italské straně bylo potvrzeno s tím, že odpovědi z Itálie jsou zasílány opožděně, takže nelze odhadnout dobu doručení lustrace ze strany Itálie. O poskytnutí těchto údajů v součinnosti s italskou stranou požádal rovněž i sám žalobce. Dále je ve správním spisu obsaženo sdělení ŘSCP ze dne 14. 8. 2018 obsahující informace k realizaci správního vyhoštění žalobce, podle něhož jednoznačně vyplývá, že realizace správního vyhoštění s policejní eskortou bude provedeno předběžně dne 17. 9. 2018 z důvodu složitosti přípravy celého procesu výkonu

správního vyhoštění s policejní eskortou. Je nutné zajistit víza pro policejní eskortu cestou Ministerstva zahraničních věcí ČR na Velvyslanectví Kamerunské republiky v Ruské federaci (Moskva). Poté je nutné vyčkat, až budou služební pasy s vízy pro policejní eskortu zpět zaslány Ministerstvu zahraničních věcí ČR. Dále je nutno zajistit prostřednictvím Velvyslanectví Kamerunské republiky v Moskvě informování příslušných policejních složek na letišti v Yaoundé o přiletu cizince a policejní eskorty a jeho převzetí od policejní eskorty. Proto je realizace vyhoštění s policejní eskortou plánována s tímto časovým předstihem.

Ve světle skutečností zjištěných ze správního spisu krajský soud přezkoumal námitky žalobce obsažené v žalobě. Všechny námitky žalobce se v podstatě týkají pouze otázky přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí ve vztahu k naplnění požadavku nezbytnosti (nutnosti) zajištění po stanovenou dobu z hlediska kroků, které žalovaná činila a hodlala činit k uskutečnění vyhoštění osoby žalobce.

Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. představuje fatální vadu správního rozhodnutí, pro kterou je třeba je zrušit i bez námitek žalobce. Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, z jakého důvodu považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a - v případě rozhodování o relativně neurčité sankci - jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Rozhodnutí, jehož odůvodnění nevypovídá všechny námitky účastníka řízení nebo obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí. Tyto vady nelze zhojit vyvrácením námitek ve vyjádření k žalobě (viz k tomu Potěšil, L., Šimíček, V a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2014, s. 696 – 697). Jak dovodila judikatura správních soudů, nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je především situace, kdy správní rozhodnutí trpí nedostatkem důvodů skutkových (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, čj. 7 A 547/2002-24, dále také rozsudek téhož soudu ze dne rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, přístupný na www.nssoud.cz).

Podle ustanovení § 124 odst. 3 ZPC platí, že „*policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*“ Z judikatury Nejvyššího správního soudu k mechanismu prodloužení zajištění především vyplývá, že správní orgány jsou povinny při rozhodování o prodloužení doby zajištění cizince důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly. Uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu (viz k tomu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2011, čj. 1 As 119/2011-39, přístupný na www.nssoud.cz).

Krajský soud se s žalobními námitkami neztotožnil, a to z následujících důvodů. V napadeném rozhodnutí jsou zcela srozumitelně a zřetelně formulovány úvahy, kterými se žalovaná řídila při prodloužení zajištění žalobce. Tyto úvahy se zcela a úplně opírají o obsah správního spisu, který dokumentuje kontinuální snahu žalované zjistit od ŘSCP informace vážící se jednak k pracovnímu povolení žalobce vydanému v Itálii, a jednak k podrobnostem a podmínkám uskutečnění vycestování žalobce zpět do země původu. Ve sděleních ŘSCP ze dne 16. 7. 2018 a 14. 8. 2018 mají úvahy žalované obsažené v napadeném rozhodnutí jednoznačnou oporu. Je třeba akcentovat, že zajišťující orgán Policie ČR (Krajské ředitelství policie Zlínského kraje) není tím orgánem, který zařizuje podmínky a průběh nuceného vycestování žalobce, takže není jiná myslitelná cesta, jakou může žalovaná zjišťovat stav procesu příprav správního vyhoštění, než kontaktovat příslušné složky Policie ČR. Je-li tato snaha dokumentována dostatečně podrobně ve správním spisu a odpovídá i obecně známým skutečnostem o vyhošťovacích procedurách i o zemi původu žalobce (Kamerun), pak žalovaná shromáždila dostatek důvodů pro závěr, že žalobce musí být dále zajištěn, a to za účelem realizace správního vyhoštění. Ze skutečností dokumentovaných ve správním spisu je zcela zjevné, že prodloužení zajištění žalobce bylo v souladu s principem nezbytnosti zajištění pro dosažení cíle – výkonu správního vyhoštění. Žalobci lze přisvědčit pouze v tom, že žalovaná nepopsala v odůvodnění napadeného rozhodnutí všechny okolnosti zařizování výkonu správního vyhoštění žalobce detailněji, což ale nezakládá nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, ale může to být maximálně vnímáno jako drobný nedostatek odůvodnění, který však nepředstavuje žádnou překážku pro přezkum napadeného rozhodnutí.

Co se týká namítaného nedostatečného zdůvodnění termínu plánované realizace vyhoštění dne 17. 9. 2018, opírá se tento termín výslovně o sdělení ŘSCP ze dne 14. 8. 2018, přičemž ho žalovaná pouze převzala do odůvodnění svého rozhodnutí. Pokud pak vzhledem k předběžnému charakteru tohoto termínu stanovila lhůtu zajištění o 12 dnů více, nejde a priori o nepřiměřené překročení doby zajištění, jakož celkově ani o překročení celkově přípustné doby zajištění žalobce (viz § 125 odst. 1 ZPC). Proto v tomto postupu žalované nespátňuje krajský soud žádné pochybení ani svévoli žalované při aplikaci práva.

V. Závěr a náhrada nákladů řízení

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti (ani jejich přiznání nepožadovala) a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II a III tohoto rozsudku).

Ustanovenému zástupci žalobce advokátu Mgr. Ladislavu Bártovi soud přiznal odměnu za právní zastoupení ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, podle něhož odměna spočívá ve dvou úkonech právní služby: převzetí a příprava

zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) cit. vyhlášky a sepis doplnění žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky v sazbě 3100 Kč za každý úkon právní služby. K těmto úkonům právní služby náleží též náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby. Celkem tedy na náhradě nákladů právního zastoupení žalobce přísluší částka 6800 Kč. Zástupce žalobce nedoložil, že by byl plátcem DPH. Celkovou částku odměny za právní zastoupení v tomto řízení ve výši 6800 Kč ustanovený zástupce obdrží za podmínek uvedených ve výroku IV. tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. září 2018

Ph.D., v.r.

JUDr. Lukáš Hlouch,
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.